

hensyn til vælgerne og til de demokratiske afgørelser, der er truffet. Men det være bestemt ikke sagt sådan, at vi afviser forslaget. Det gør vi her i dag, men der skal ikke herske tvivl om, at jeg synes, at man må se med kritiske øjne på de her ting, og de kritiske øjne skal specielt komme fra vælgerne, og det er vælgerne, der må afgøre de her ting, og ikke det danske Folketing.

Kl. 10.40

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Der bliver jo tit sagt fra talerstolen her, at det er ved valgene, vi står til ansvar over for vores vælgere. Det er også rigtigt nok. Men der er jo også i perioden fra det ene valg til det andet valg, og vælgerne ved jo ikke, hvilken indsats man er i stand til at lægge i det arbejde, man bliver valgt til, og vælgerne ved heller ikke, hvilken post man får. Det er da rigtigt, at vælgerne kan se, at man er opstillet til flere forskellige ting.

Jeg havde egentlig regnet med, at hr. Nødgaard var lidt mere venligt stemt over for vores forslag. Jeg har været tilbage og kigge. Dengang man ændrede den kommunale styrelseslov, sagde hr. Poul Nødgaard, at han syntes, det var et alt for stort vederlag, man fik som medlem af Folketinget. Da man talte om Folketingets vederlag i 1999, gentog han det. Så det kunne jo være en indgangsvinkel. Det har ikke været vores hovedsynspunkt, men det kunne være en indgangsvinkel for hr. Poul Nødgaard til at sige: Det er da ikke rimeligt, at man reelt har én arbejdsindsats og får løn fra to steder.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Det var godt, at det med indsatsen mellem valgene kom frem. Lad os så sige, at når der bliver valg næste gang – vi ved jo, at der bliver kommunalvalg i 2005, og der bliver også et folketingsvalg i 2005 – er det op til vælgerne at afgøre, om de dispositioner, vælgerne traf ved sidste valg, har været rigtige. Så har vælgerne netop mulighed for at vælge nogle andre, der eventuelt ikke vil have det såkaldte dobbeltmandat.

Så er der spørgsmålet om vederlag. Nu mener jeg ikke, der skal være nogen stor vederlagsdiskussion i dag. Jeg skal da gerne bekræfte her fra Folketingets talerstol, at da man forhøjede lønningerne kraftigt for nogle år siden, syntes vi ikke, det var rigtigt at gøre det. Vi syntes, at de daværende lønninger var meget passende.

Men hvad vi vendte os endnu mere imod, vil jeg sige til hr. Arne Toft, var de omkostningstillæg, som folketingsmedlemmerne får, ca. 4.000 kr. om måneden skattefrit. Hvor alle andre må gøre rede for hver en krone, de skal have i fradrag på selvangivelsen, kan vi hver måned få sat 4.000 kr. ind på vores lønseddel. Det vendte vi os kraftigt imod, det lægger jeg ikke skjul på, og det gør vi den dag i dag. Vi synes, det er helt urimeligt, at det kan lade sig gøre.

Jeg sagde også dengang, da vi debatterede det, at jeg godt kan skrive under på, at jeg ikke har udgifter for 4.000 kr. om måneden til disse ting. Det har jeg ikke, og derfor synes jeg, det er helt urimeligt, at sådan en ordning kan fortsætte, når nu hr. Arne Toft bringer det ind i debatten.

Jeg havde egentlig ikke regnet med, at vi skulle diskutere løn og vederlag, men mere principper i det, vi taler om med hensyn til dobbeltmandat, og så kunne vi lade det lønmæssige ligge lidt udenfor i dag.

Formanden:

Så kan vi vist gå videre i ordførerrækken.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Som det er fremgået af debatten, er dette lovforslag en genganger fra sidste samling, hvor vi også havde diskussionen her i Folketingssalen, og hvor jeg på Det Konservative Folkepartis vegne afviste forslaget, og det gør jeg stadig væk.

Jeg kan henvise til den argumentation, som indenrigs- og sundhedsministeren er kommet med, og som jeg til fulde kan tilslutte mig. Jeg kan i øvrigt sige, at hvis der er et parti, der ikke ønsker muligheden for, at man kan have dobbeltmandater, altså som borgmester og medlem af Folketinget eller medlem af Europa-Parlamentet, så står det jo partierne fuldstændig frit for at lave nogle interne regler, der betyder, at dette er umuligt. Så vidt jeg har forstået, har Socialdemokratiet rent faktisk også selv lavet sådan nogle regler, der endda er strammere end de regler, vi taler om i dag.

Men det står altså partierne fuldstændig frit for. Ønsker partierne ikke den type dobbeltmandater, kan man lave interne spilleregler, der forhindrer det.

Så er der vælgerne, og der er det også sådan, at en vælger har mulighed for at vurdere den person, som han stemmer på: Er der mulighed eller risiko for, at vedkommende vil forsøge at